У страху очі великі

Жили-були бабуся-старуся, онучка-хохотушка, курочка-клоктушка і мишка-норушка.
Щодня ходили вони по воду. У бабусі були відра великі, у онучки — менші, у курочки — з огірочок, у мишки — з наперсточок.
Бабуся брала воду з криниці, онучка — з колоди, курочка — з калюжки, а мишка — зі сліду від поросячого копитця.
Назад ідуть, у бабусі вода трі-і-іх, плю-у-ух! У онучки — тріх! плюх! У курочки — тріх-тріх! плюх-плюх! У мишки — тріх-тріх-тріх! плюх-плюх-плюх!
Ось якось наші водоноси пішли по воду. Набрали води, ідуть додому через город.
А на городі яблунька росла, і на ній яблука висіли. А під яблунькою зайчик сидів. Налетів на яблуньку вітерець, яблуньку хитнув, яблучко хлоп — і зайчику в лоб!
Стрибнув зайчик, та просто нашим водоносам під ноги.
Злякалися вони, відра покидали й додому побігли. Бабуся на лаву впала, онучка за бабусю сховалася, курочка на піч злетіла, а мишка під піч сховалася. Бабуся охає:
— Ох! Ведмедище мене ледь не задавив!
Онучка плаче:
— Бабусю, вовк-то який страшний на мене наскочив!
Курочка на печі кудахче:
— Ко-ко-ко! Лисиця ж до мене підкралася, ледь не схопила!
А мишка з-під печі пищить:
— Котисько-то який вусатий! От страху я натерпілася!
А зайчик у ліс прибіг, під кущик ліг і думає:
«От жахи-то! Чотири мисливці за мною гналися, і всі з собаками; як тільки мене ноги винесли!»
Правду кажуть: «У страху очі великі: чого нема, і те бачать».